

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@repate.hu

🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/696/2013/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

203/2014. számú (IX. 18.)

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos¹** előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2014. szeptember 18-án megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

megküldi az Országos Rendőrfőkapitánynak.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2013. szeptember 26-án, a Testület elektronikus panaszbejelentőjének a kitöltésével terjesztette elő panaszát, a vele szemben 2013. szeptember 6-án foganatosított rendőri intézkedéssel szemben.

I.

1) A panaszos beadványában elmondta, hogy panasszal kíván élni a vele szemben eljáró rendőr sértő viselkedése és megjegyzései ellen. 2013. szeptember 6-án, a délutáni órákban konténerszállító autóval közlekedett, amikor rendőri intézkedés alá vonták. Az igazoltatás során a rendőr lekezelő, tiszteletlen, sértő és provokáló megjegyzéseket tett a panaszosra úgy, mint a rendőr szerint a panaszos egy olyan ember, aki hogy ha bemegy a kocsmába, kikéri a

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

sört, de azt nem fizeti ki. (A panaszos megjegyezte, hogy nem jár kocsmába és nem iszik alkoholt.)

A rendőr le akarta venni a panaszos által vezetett gépjárműről a rendszámot, de erre a panaszos mondta neki, hogy a legjobb tudomása szerint ezt nem teheti meg, hiszen a panaszos ilyen felvilágosítást kapott. Erre a rendőr azt mondta, hogy „...fogadjunk, hogy úgylis leveszem...”. A rendőr tehát levette a rendszámot, őt pedig előállították (elmondása szerint, mint egy bűnözőt).

A panaszost megmotozták, elvették tőle mindent és egy hideg helyiségbe zárták. A panaszoson mindössze egy újatlan trikó volt. Elmondása szerint több mint hat órát tartották fogva, és a kiengedése előtt kb. egy fél órával hallgatták ki. A panaszos elmondta, hogy a fia vele volt ekkor az úton, aki eközben ott maradt az autóval az útszélén, aki szintén egy vékony pólóban órákon keresztül várakozott. A rendőrök azt mondták a fiának, hogy sétáljon el a rendőrséig (a panaszos megjegyzése szerint hosszú az út). Elmondása szerint ezt a helyzetet sikerült megoldani, mert telefonált a nővérenek, aki elment értük. Ők is órákig várakoztak, hiszen a panaszost sok idő eltelte után engedték ki.

A panaszos elmondása szerint az autó több napon keresztül állt az igazoltatás helyszínén, bármiféle őrzés nélkül, így több minden már hiányzik róla, elmondása szerint elkezdték „szétrabolni”. 2013. szeptember 24-én, 14 óra 30 perckor telefonon kísérelte meg felvenni a kapcsolatot a jegyzőkönyvet felvevő, egyébként megítélése szerint korrekt rendőrnővel, de az ügyeletes flegma és elutasító válaszai miatt ez meghiúsult. Az ügyeletes azt mondta, hogy „...ő honnan tudja mikor dolgozik a kolléganője, ő nem tud semmit...”. Ekkor a panaszos megkérte, hogy mondja meg a nevét, vagy adja meg az azonosító számát, amikor a rendőr minden szó nélkül letette a telefont.

2) A panaszos 2013. szeptember 27-én küldte meg beadványának kiegészítését, amelyben új, érdemi információt csak annyit közöl, hogy a gépjárművének az akkumulátora hiányzik, azt vitték el abban az időben, amikor napokig, őrizet nélkül állt a gépjármű.

3) 2013. november 13-án a panaszos újabb kiegészítést küldött a Testületnek.

Ebben a beadványban nyilatkozik, hogy a fia a rendőri intézkedés teljes időtartama alatt jelen volt, látott és hallott mindent, ami történt és elhangzott.

Az intézkedő rendőr azt is mondta, hogy „...ha nem arcoskodott volna, akkor elintézhettük volna másképpen is!”. A panaszos szerint a rendőr azt érthette „arcoskodásnak”, hogy közölte vele, hogy tudtával nem veheti le a rendőr a rendszámot a gépjárműről, mert az a panaszos tulajdonában áll, és több (3 darab) autóra is felteheti, vagy ha valamelyik autóját eladja, akkor azt csak rendszám nélkül teheti meg, mert a rendszám kizárólag őt illeti meg, nem adhatja tovább.

A panaszos elmondása szerint vele az előállítás okát nem közölték, azt sem tudta, hogy őt előállítják. Annyit mondtak neki, hogy „bemegyünk a rendőrségre, ott majd kimatekolják, hogy mi történjen...”. A panaszos elmondása szerint ekkor eszébe sem jutott, hogy hat órán át benntartják. A fia nem mehetett vele, ő a panaszos kiengedéséig az igazoltatás helyszínén

várakozott, amíg késő este a nővére és barátja érte nem mentek. Néhány órán keresztül vele volt egy motoros rendőr is, aki végül nem várt tovább és elment.

A panaszos szeretné még azt is közölni, hogy 2013. október 9-én beidéztek a Rendőrségre, ahol jegyzőkönyvet készítettek, de a rendszámot és a forgalmi engedélyt nem kapta vissza. A rendőrség azért nem adta neki vissza a rendszámot és a forgalmi engedélyt, mert elküldték az Önkormányzathoz, aki majd értesíti a panaszost, hogy mikor mehet érte. Ez a panaszos szerint a levél postára adásának időpontjáig nem történt meg. Az autót az igazoltatás helyszínéről elhozni pedig 2013. október 9-én engedték meg neki, rendszám és forgalmi engedély nélkül. Eddig az időpontig az utcán állt őrzés nélkül, aminek következtében hiányos és sérült állapotban találta. A panaszos elmondta, hogy a helyi önkormányzat ilyen jellegű rendszámot nem is ad ki, azt az önkormányzattól hozta el, a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium hozzájárulásával.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott iratok alapján az alábbiak állapíthatók meg:

1) A Rendőrkapitány 2013. október 18-án kelt átiratában az alábbiakról tájékoztatta a Testületet.

A gépjármű állagmegóvásával kapcsolatban a helyben hagyással történő lefoglalásra vonatkozó általános szabályok az irányadók, bár az állagmegóvásra kötelezett tevékenységében mindenképp részben akadályozva volt a lefoglalás helyszíne miatt.

A parancsnok szerint az ügy adatai alapján megállapítható, hogy a panaszost 2013. szeptember 6-án vonták intézkedés alá a Sz. Rendőrkapitányság Rendőrőrs járőrei. A panaszost a Sz. Rendőrkapitányságra állították elő egyedi azonosító jel meghamisításának megalapozott gyanújával. A panaszost a Rendőrkapitányság Ügyeletesének 2013. szeptember 6-án, 19 óra 30 perckor adták át a Rendőrőrs járőrei.

Tekintettel arra, hogy a cselekmény helyszíneköteles bűncselekmény, ezért a forrónyomos készenlétes, valamint a bűnügyi technikus 2013. szeptember 6-án 21 órakor megkezdte a helyszíni szemlét, amelyen a panaszos fia, a 21 éves T. M. is részt vett. A tehergépjárművet a helyszíni szemle során lefoglalták. A szemlét 22 órakor fejezték be, ezután pedig bevonultak a kapitányságra, majd a forrónyomos készenlétes S. B. r. főrm. 23 óra 16 perckor megkezdte a panaszos gyanúsított kihallgatását, amelynek 23 óra 56 perckor lett vége.

Ezután kinyomtatták a szükséges adatlapokat, majd az előírásoknak megfelelően a panaszos nyilvántartásba vételét a bűnügyi technikus végezte el. Ezután 0 óra 40 perckor szabadították a panaszost.

A panaszos ellen a Sz. Rendőrkapitányságon büntetőeljárás volt folyamatban, amelyet 2013. október 10-én vádemelési javaslattal küldött meg a rendőrség a Járási Ügyészséghez, ahonnan 2013. november 4-én a vádirat megérkezett a kapitányságra.

Az eljárás során a tehergépkocsi lefoglalását 2013. október 9-én szüntették meg. Az intézkedést a bűnügyi osztály beosztottjai kezdték meg, valamint az adminisztrációt is ők hajtották végre. A büntetőeljárást a közlekedésrendészeti osztály folytatta le. A két szervezeti egység között a nyomozás átadása a megfelelő ütemben történt, azonban a bűnjel átadása elhúzódott és csak ezután intézkedhetett az eljáró vizsgáló a lefoglalás megszüntetéséről és a jármű kiadásáról.

A panaszos által említett 2013. szeptember 24-én, 14 óra 30 perckor történt telefonbeszélgetés adatait jelen pillanatban nem tudják elküldeni, mivel a hangrögzítő gép winchesterét kicserélték, azonban intézkedtek aziránt, hogy a felvételt kimásolják, amelyet igyekeznek eljuttatni az Ellenőrző Szolgálaton keresztül a Testülethez.

2) S. B. r. ftörm. 2013. november 17-én tette meg az intézkedésről készített jelentését.

2013. szeptember 6-án az ÜTI utasította a bűnügyi szemlebizottságot, amelyben S. B. r. ftörm. bizottságvezetői feladatot látott el, hogy jelenjenek meg, mivel ott a járőr egy tehergépjárművet igazoltatott, amely nem az arra kiadott rendszámmal közlekedett. A helyszínre kikerkezve ott tartózkodott a panaszos fia és a helyszínt biztosító rendőr, hiszen a panaszost a kikerkezésük előtt már előállították a Sz. Rendőrkapitányságra.

A helyszíni szemle során a gépjármű első, hátsó forgalmi rendszáma 1. számú bűnjelként került lefoglalásra, 2. számú bűnjelként a gépkocsit, 3. számú bűnjelként pedig az indítókulcsot foglalták le. A gépjármű tekintettel arra, hogy tehergépjármű helyszínen hagyással került lefoglalásra, mert annak elszállítását nem tudták volna megoldani. A gépjárművet zárt állapotban, az út menetirány szerinti jobb oldalán parkolva hagyták úgy, hogy az nem akadályozta a közlekedést. S. B. emlékezete szerint közölték, hogy az utánfutót elszállíthatják azért, hogy azt illetéktelen személyek ne szerelhessék le.

A panaszos fia a szemlejegyzőkönyvet aláírta, abban a lefoglalás ellen panasszal élt, amelyet nem tudott konkrétan megindokolni, hiszen csak nem értett egyet magával a lefoglalással. S. B. r. ftörm. emlékezete szerint a panaszos fia a testvérével beszélt telefonon, amikor ott voltak. A beszélgetés során a panaszos fia csak annyit közölt testvérével, hogy hova kell érte jönni. A szemle végeztével autóval érkezett meg egy hölgy és egy úr, akik valószínűleg a panaszos fiának rokonai lehettek. Így arról nem beszélt a panaszos fia a rendőrökkel, hogy hogyan juthatna be a kapitányságra, hanem a helyszínre hívta a rokonait.

S. B. r. ftörm. megjegyezte jelentése végén, hogy a panaszos fia végig együttműködő volt az intézkedés során addig a pontig, amikor megérkeztek a rokonai, hiszen akkortól más hangnemre váltott.

3) B. Sz. r. ftörm. 2013. november 9-én tette meg jelentését, a 2013. szeptember 6-án a panaszossal szemben fogantatosított intézkedésről.

A fentebb megjelölt napon M. Gy. r. ftörm. rendőrrel látott el járőrszolgálatot, amely során B. irányából haladtak. D. a K.L. úton előttük közlekedett egy vontatóból és pótkocsiból álló járműszerelvénnyel. A pótkocsi rendszámtábláján az érvényesítő címke nem volt jól látható, ezért úgy tűnt, hogy annak műszaki érvényessége a korábbi években lejárt. A járműszerelvénnyel hirtelen fékezve, az útra lefordult, amely során a rendőrök utána mentek és kb. 300 métert

követően a szolgálati személygépkocsi megkülönböztető jelzésének alkalmazásával megállították.

A megállítást követően B. Sz. járőrtársával a járműhöz lépett. Ekkor napszaknak megfelelően köszöntek, közölték a vezetővel az intézkedés okát, azt is, hogy igazoltatni akarják és megkérték, hogy emiatt adja át nekik a személyazonosító okmányát és a jármű okmányait. A sofőr kijelentette, hogy fatörmelékért megy és neki most nincs arra ideje, hogy igazoltassák, ezért őt hagyják békén. Ezután felszólították a panaszost, hogy állítsa le a járművet és szálljon ki. A panaszos nemtetszését kifejezve kiszállt a járműből és előbb a járműszerelvényt, majd saját iratait is átadta a rendőröknek. Az okmányok ellenőrzése során a rendőrök megállapították, hogy az „M” rendszámhoz tartozó indítónapló hiányosan van vezetve. Ezután az ideiglenes forgalomban tartási engedély alapján megállapították, hogy az általa vezetett tehergépkocsi az alvázszám alapján nem jogosult a rendszám felhelyezésre, mivel azt nem jegyezték be. A panaszos ekkor közölte a rendőrökkel, hogy tudja a jogszabályt és magas rangú rendőr barátai is elmondták, hogy akkor és arra a járműre teszi fel, amelyre akarja. A panaszosnak ekkor B. Sz. bemutatta az általa hivatkozott jogszabályt, amelyet elolvasott és közölte, hogy az nem vonatkozik rá. Ekkor szállt ki a tehergépjárműből a panaszos gyermeke, aki elolvasta és megértette a jogszabályt. A fiú a panaszosnak is megpróbálta elmondani, hogy jogosan kívánják a rendőrök bevonni a rendszámot és az indítónaplót, amelyet a panaszos vagy nem kívánt, vagy nem volt képes felfogni, így tovább kötekedett.

Ezután tovább ellenőrizték a gépjárművet, amely során megállapították, hogy a szélvédőn egy regisztrációs matrica van felragasztva, amely a jármű rendszámát tartalmazta. Ezután a tehergépkocsi és a pótkocsi rendszámát az Ügyelet segítségével leellenőriztették a Központi Nyilvántartásban, amely során megállapították, hogy a tehergépkocsi forgalomba van helyezve, de érvényes műszaki vizsgával nem rendelkezik és a pótkocsi ki van tiltva a forgalomból. Ezután a rendőr nyilatkozta a panaszost a hatósági jelzésekről, amelyre azt közölte, hogy azt korábban egy ismerőse, akitől vásárolta levette a járműről és ehelyett tette fel az „M” rendszámot. Ezt követően a rendőr közölte a panaszossal, hogy az általa elkövetett cselekmény bűncselekmény, amelyért elő fogja állítani a Sz. Rendőrkapitányságra. A panaszos ezt tudomásul vette, de kijelentette, hogy komoly rendőri és kormányhivatali kapcsolatai vannak és úgysem tudják bizonyítani a bűncselekményt.

B. Sz. r. ftörm. elmondta, hogy sem ő, sem pedig a járőrtársa nem tett provokatív megjegyzést a panaszos irányába, inkább a panaszos tett kétértelmű megjegyzéseket az intézkedés során. Azt próbálta meg végig a járőrök irányába sugallni, hogy magas rangú rendőr ismerősei vannak.

Az intézkedés során a rendőrök nem vették le a rendszám táblát, mivel a tehergépkocsi „M” hatósági jelzéseit a bűnügyi technikus foglalta le, a pótkocsi rendszáma pedig oldhatatlanul volt rögzítve. A rendőr szerint a panaszos állítása a rendszámelvételére valótlán, kitaláció.

A panaszos előállítását a bűncselekmény elkövetése indokolta, amelyet a helyszínen közöltek is a panaszossal, hogy hova és miért állítják elő, illetve annak körülbelüli időtartamát meghatározni nem tudták. Így a panaszossal szemben mindent közöltek szóban, amely tájékoztatást a helyszínen úgy tűnt, hogy megértett. A rendőr az előállítás pontos időtartamát nem tudja, mert a panaszost 19 óra 30 perckor adták át a Rendőrkapitányság ÜTI-nek sérülés- és panaszmentesen.

A panaszossal szemben semmilyen kényszerítő eszközt nem alkalmaztak, mivel felhívták a panaszos figyelmét a követendő magatartásra, amelyet tudomásul vett és teljes mértékben együttműködött az intézkedés során.

A panaszos gyermeke (20 éves) az intézkedés során a helyszínen volt, de többször beült a tehergépkocsiba vagy félrevonult, távolabb ment, hiszen látszott rajta, hogy számára kínos az édesapja viselkedése. A fiú részére a felvilágosítást megadták, elmondták neki, hogy hova állítják elő az édesapját, ekkor a panaszos át is adta neki a jármű kulcsait. A fiú a helyszínen maradt a helyszínt biztosító rendőrrel, amelyet nem sérelmezett. B. Sz. r. ftörm. elmondta, hogy egyikük sem mondta a fiúnak, hogy hogyan juthat el a kapitányságra, hiszen ez szóba sem került, később pedig, hogy mit mondtak neki, azt nem tudja.

B. Sz. megítélése szerint a jármű őrzése nem volt indokolt, mivel annak ajtajai zárhatók voltak, üvegei sértetlenek, illetve lakott területen belül, sűrűn lakott, családi házas övezetben történt az intézkedés. A rendőr meg kívánja jegyezni, hogy a jármű az intézkedést követő hetekben is parkolt, annak elszállításáról nem intézkedett a tulajdonos.

Végül pedig kitért a jelentésében arra a rendőr, hogy a panaszos igyekezett őket végig provokálni. Majd tájékoztatta a Testületet, hogy tudomása szerint a panaszossal szemben büntetőeljárás indult.

4) M. Gy. r. ftörm. 2013. november 9-én tette meg jelentését a panaszossal szemben fogantatosított intézkedésről.

M. Gy. jelentése tartalmát tekintve több ponton egybehangzó az előző pontban (II. fejezet 3) alpont) ismertetett jelentéssel, így annak teljes terjedelmű ismertetésétől a Testület eltekint.

Új, releváns információként r. ftörm. meghatározza, hogy a panaszos, amikor megmutatták neki a jogszabályt végig kötekedett és azt hangoztatta, hogy ő tudja jól a rendelkezéseket, neki van igaza. A panaszos járműszerelvényének ellenőrzése során azt is megállapították, hogy nem rendelkezik érvényes kötelező felelősségbiztosítással sem.

5) A rendőrség megküldte a panaszossal szemben megtett feljelentést, amely szerint 2013. szeptember 6-án, 18 óra 10 perckor érték tetten a panaszost egyedi azonosító jel meghamisítása bűncselekmény elkövetésében.

6) A rendőrség csatolta a panaszos elfogásáról szóló jelentést.

E szerint a panaszost 2013. szeptember 6-án, 18 óra 10 perckor a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 29. § alapján igazoltatták, a 31. § (1) bekezdés szerint átvizsgálták, és az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján előállították.

A védelemhez való jog gyakorlására vonatkozó szóbeli közlés a 23/2003. (VI. 24.) BM-IM együttes rendelet 4. § (4) bekezdés alapján 2013. szeptember 6-án, 18 óra 20 perckor megtörtént. Az Rtv. 33. § (4) bekezdés szerint a panaszosnak átadták az előállítás okáról szóló tájékoztatót és az előállítás idejéről szóló igazolást. Az előállító egységben történő elhelyezéssel kapcsolatban a 19/1995. (XII. 13.) BM rendelet 2. § (8)-(9) bekezdései, a

19/1996. (VIII. 23.) ORFK utasítás 36/A. § alapján jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztatást is megkapta a panaszos.

2013. szeptember 6-án 19 óra 30 perckor adták át további intézkedés végett a Sz. Rendőrkapitányságra.

Az elfogás oka 2013. szeptember 7-én megszűnt, ekkor a panaszost 0 óra 40 perckor szabadon bocsátották.

7) A rendőrség csatolta a parancsnoki vélemény és kivizsgálást az elfogás végrehajtásáról. E szerint a panaszos Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja szerinti igazoltatása, az Rtv. 31. § (1) bekezdés szerinti átvizsgálása, valamint az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja szerinti előállítás jog-és szakszerű, valamint arányos volt.

8) A rendőrség mellékelte a panaszos nyilatkozatát az Rtv. 18. § (1) – (2) bekezdésekben és a 33. § (4) bekezdésében, a 34. § (2) bekezdésében, valamint a 3/1995. (III. 1.) BM rendelet 45. §-ában biztosított jogainak tárgyában.

A nyilatkozat szerint a panaszos nem kérte senkinek a kiértékelését, nem kért az előállítás alatt élelmet. Nyilatkozott, hogy átvette a jogairól szóló tájékoztatót, valamint az előállítás időtartamáról részére kiállított igazolást.

A panaszos a nyilatkozatot aláírta.

9) A panaszos előállításának időtartamáról szóló igazolás szerint a panaszos nem kérte hozzátartozója/ képviselője kiértékelését, panasszal nem élt az előállításával és a rendőri intézkedés módjával szemben, valamint élelmezést sem kért. A panaszost 2013. szeptember 6-án 18 óra 10 perctől, 2013. szeptember 7-én 0 óra 40 percig állították elő. 0 óra 40 perckor pedig szabadon bocsátották.

10) A rendőrség megküldte a panaszossal szemben, büntetőeljárásban keletkezett dokumentumokat is, amelyeket a Testület nem ismertet, tekintettel arra, hogy a rendőri intézkedés szempontjából új, érdemi információt azok nem tartalmaznak.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

1) A Testület először azt vizsgálta, hogy kiterjed-e a panasz valamennyi részére a hatásköre.

A Testület hatáskörével kapcsolatban hivatkozik az Rtv. 92. § (1) bekezdésére, amely szerint azon rendőri intézkedéseket és mulasztásokat vizsgálhatja, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

– a rendőri feladatok és utasítások teljesítésének kötelezettsége, azok megsértése vagy annak elmulasztása (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),

– a rendőri intézkedés vagy annak elmulasztása, illetőleg törvényessége (különösen: igazoltatás, ruházat- csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, idegenrendészeti intézkedés, intézkedés magánlakásban, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),

– a kényszerítő eszköz alkalmazása és törvényessége (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, útzár, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás stb.) tekintetében van lehetősége eljárni és az adott intézkedést vagy cselekményt vizsgálni, abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A Testület hatásköre vizsgálatánál figyelemmel volt a legfőbb ügyész helyettesének NF.8380/2010/8-I. sz. alatti, 2010. október 7-én kelt, a testületi hatáskör kérdésében írt levelére, amely szerint a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 196. §-a szerint panasz „célja a nyomozás során a hatékony jogorvoslat lehetőségének biztosítása a nyomozó hatóság vagy az ügyész határozatába (Be. 169. §) nem foglalt döntésével, intézkedésével (pl. gyanúsítás közlése) szemben, vagy az intézkedés elmulasztása miatt. A panaszt a büntetőeljárás szabályai szerint kell elbírálni”. Ezért a legfőbb ügyész helyettes a Be. 60. §-ának (1) bekezdésében és a 77. §-ának (2) bekezdésében írt, a büntetőeljárás során végzett eljárási cselekmények általános alapelvei mellett is úgy véli, a Be. 196. §-ában foglalt panasz a büntetőeljárás törvényben szabályozott intézkedés alkalmazásának elrendelése, vagy az intézkedésről való döntés elmulasztása miatti jogsérelem esetén terjeszthető elő.

Az Rtv. IV., V., VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértésével, intézkedéssel vagy annak elmulasztásával, illetve a kényszerítő eszköz alkalmazásával összefüggő jogsérelem elbírálása – függetlenül attól, hogy milyen eljárásban kerül rá sor – az Rtv. 92 – 93/B. §§-ok tekintendők irányadónak, amennyiben a sérelem tárgya a rendőr magatartása, az intézkedés kiválasztásának és foganatosításának a módja.

Az ügyész tehát a nyomozó hatóság által foganatosított (vagy elmulasztott) eljárási cselekmény megalapozottságát, a büntetőeljárás törvénynek megfelelő voltát vizsgálhatja, abban azonban nem foglalhat állást, hogy a végrehajtás módja az Rtv. rendelkezéseinek megfelelt-e. A Testület így a panaszos azon kifogását, amely arra vonatkozik, hogy először, mint gyanúsítottat vonták be az eljárásba, majd a bilincs levételét követően pedig már, mint tanút hallgatták ki, hatáskörhiány miatt nem vizsgálhatja, mivel a rendőrség nyomozó hatóságként büntetőeljárásban foganatosított cselekményei felett az ügyészség gyakorol felügyeletet a Be. alapján.

A fentiek alapján a Testület megállapította, hogy a konkrét ügyben hatáskör hiányában nem vizsgálhatja azt, hogy a rendőrök az egyes nyomozati cselekményeket hogyan foganatosították, így nem vizsgálhatja a tehergépkocsi szemléztetését és büntetőeljárás keretében történő lefoglalását.

Ugyanakkor vizsgálhatja a közlekedésrendészeti intézkedés jogosságát, az előállítást, a rendőrök szolgálati fellépését és a panaszossal szemben alkalmazott rendőri hangnemet.

Az elvégzett vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében meghatározott emberi méltósághoz való jogát, a IV. cikk (1) bekezdésében foglalt személyi szabadsághoz, illetve a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

2) A Testület ezt követően a rendőrök intézkedési kötelezettségét és a közlekedésrendészeti intézkedést vizsgálta meg, és az alábbi megállapításokra jutott.

A rendőrség feladata az Rtv. 1. § értelmében a közbiztonság és a közrend védelme, az államhatár őrzése, a határforgalom ellenőrzése, az államhatár rendjének fenntartása, a terrorizmus elleni küzdelem és az Rtv-ben meghatározott bűnmegelőzési, bünfelderítési célú ellenőrzés. A rendőrség a bűnmegelőzési, bűnüldözési, államigazgatási és rendészeti feladatkörében: szabálysértési hatósági jogkört gyakorol, közreműködik a szabálysértések megelőzésében és felderítésében (Rtv. 1. § (2) bekezdés 2. pont), közlekedési hatósági és rendészeti feladatokat lát el (Rtv. 1. § (2) bekezdés 4. pont).

Az Rtv. 44. § (2) bekezdés b) pontja szerint a rendőr közlekedésrendészeti feladatának ellátása során a közlekedési rendszabályok megtartását, a járműhasználat szabályszerűségét, az okmányokra és a felszerelésekre vonatkozó előírások megtartását, a jármű birtoklásának jogszerűségét, az üzemben tartó, illetőleg a használó személyazonosító adatait, a jármű közlekedésbiztonsági állapotát és adatait a forgalomban és a telephelyen – a jogszabályban meghatározottak alapján – ellenőrizheti.

Az igazoltatás Rtv. 29. § (1) bekezdésben rögzített szabályai szerint a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.

Az Rtv. 13. §-a szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség, a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

A Szolgálati Szabályzat 9. §-ának (1) bekezdése azzal egészíti ki a fenti szabályt, hogy a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki. A 8. § szerint pedig a rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről – ha az elkövető ismert, annak megjelölésével – feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében. A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást.

A Szolgálati Szabályzat 9. § (3) bekezdése szerint a rendőrt közigazgatási bírsággal sújtandó szabályszegés észlelése vagy tudomására hozása esetén abban az esetben terheli a közigazgatási hatósági eljárás lefolytatása érdekében szükséges intézkedési kötelezettség, ha

a) ilyen jellegű szolgálati feladat ellátására kapott utasítást, vagy

b) intézkedése során ilyen jogsértést észlel, és - amennyiben ez az eljárás lefolytatásának jogszabályi feltétele - rendelkezik a tevékenység ellátáshoz, illetve a szabályszegés dokumentálásához szükséges technikai eszközzel.

A rendőrség által megküldött jelentések szerint azért kezdeményeztek a panaszossal szemben közlekedésrendészeti intézkedést, mert ahogy előttük közlekedett egy vontatóból és pótkocsiból álló járműszerelvénnyel, a pótkocsi rendszámabláján az érvényesítő címke nem volt jól látható, ezért úgy tűnt, hogy annak műszaki érvényessége a korábbi években lejárt. Ezt mindkét járőr észlelte, így annak érdekében, hogy ezen feltételezésüket megerősítsék, vagy kizárják állították meg a panaszost és vonták közlekedésrendészeti intézkedés alá.

A közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975 (II. 5.) BM rendelet (továbbiakban: KRESZ) 5. § (1) bekezdés a) pontja szerint a közlekedésben olyan járművel szabad részt venni, amelynek jogszabályban meghatározott érvényes hatósági engedélye van. A hivatkozott jogszabályhely c) pontja szerint pedig a közlekedésben olyan járművel szabad részt venni, amelynek műszaki-, biztonsági- és környezetvédelmi jellemzői megfelelnek a jogszabályban meghatározott feltételeknek.

A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabs. tv.) 221. § szerint, aki érvénytelen hatósági engedéllyel, vagy jelzéssel, illetve olyan járművel vesz részt a közúti forgalomban, amelynek a műszaki érvényességi ideje lejárt szabálysértést követ el.

A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 347. §-a egy büntetőjogi tényállást is tartalmaz a cselekmény vonatkozásában. E szerint aki a) egyedi azonosító jelet eltávolít, vagy meghamisít, b) olyan dolgot szerez meg, használ fel, vagy olyan dologról rendelkezik, amelynek egyedi azonosító jele hamis, hamisított, vagy amelynek egyedi azonosító jelét eltávolították büntettet követ el. A Btk. 347. § (3) bekezdése értelmező rendelkezést tartalmaz, amely szerint egyedi azonosító jelnek minősül az olyan dolog, amelynek a birtoklását, vagy rendeltetésszerű használatát jogszabály hatósági engedélyhez köti, a gyártónak vagy a hatóságnak a dolgon, illetve annak alkotórészén alkalmazott, egyedi azonosításra szolgáló jelölése.

A hivatkozott jogszabályi rendelkezésekből kitűnik, hogy az Rtv. 44. §-a alapján a rendőr jogosult valamennyi, a közlekedésben résztvevő járművet közúti ellenőrzés alá vonni és ezen közlekedésrendészeti intézkedés során ellenőrizheti mind a közlekedési rendszabályok megtartását, mind pedig a jármű közlekedésbiztonsági állapotát. Ez az intézkedési jog a rendőrséget minden esetben – tehát akkor is, ha egyébként jogsértésre utaló körülményt nem tapasztal – megilleti. Míg az Rtv. 29. § alapján a rendőri intézkedéshez az szükséges, hogy a rendőr valamilyen jogellenes cselekmény gyanúját észlelje.

A Testület ezen a ponton szükségesnek tartja felhívni a figyelmet töretlen gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – a kérdéses cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Amennyiben a Testület ezt a vizsgálatot nem végezné el, a jogkorlátozás érdemi kontrollja kiüresedne, illetve elmaradna, és ezzel sérülne az érintett panaszhoz való alkotmányos joga.

A Testület álláspontja szerint fennállhatott a rendőrség oldalán az a minimális fokú gyanú, amely a rendőri intézkedés megkezdéséhez szükséges, így a rendőrség az Rtv. 44. §-a alapján kellő jogalap birtokában kezdeményezett közlekedésrendészeti intézkedést a panaszossal szemben.

3) A Testület ezt követően a panaszos előállítását vizsgálta meg.

a) A jogalap tekintetében az alábbi álláspontja helyezkedett.

A rendőrség a panaszos megállítását és igazoltatását követően észlelte, hogy a panaszos egyedi azonosító jel meghamisítása bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható, így a helyszínen vele szemben az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján előállítást foganatosítottak.

Az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja szerint a rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt, akit szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten értek. A fenti rendelkezés a rendőrnek nem biztosít mérlegelési lehetőséget, hanem tettenérés esetén kötelező jelleggel írja elő az intézkedés alá vont előállítását.

Ahhoz, hogy a Testület a rendőrség által megjelölt előállítási ok megalapozottságáról állást foglaljon, egyrészt azt kell megvizsgálnia, hogy felmerülhetett-e a panaszossal szemben bűncselekmény elkövetésének gyanúja, másrészt azt, hogy amennyiben igen, úgy megvalósult-e „tettenérés”.

Az első kérdéssel kapcsolatban a Testület utal töretlen gyakorlatára, amely szerint valamely bűncselekmény tényállásszerűségét kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv.-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem foglalhat állást abban a kérdésben, hogy valamely eljárás alá vont személy elkövetett-e bűncselekményt, azonban ha nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló magatartás értékelését – olyan esetekben, amikor a rendőrség az intézkedés alapjaként bűncselekmény gyanújára hivatkozik –, az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki. A fentiek alapján a Testület azt vizsgálta, hogy a panaszos részéről a bűncselekmény elkövetésének gyanúja felmerülhetett-e. Ezzel összefüggésben a Testület fontosnak tartja hangsúlyozni: nem abban a kérdésben foglal állást, hogy a panaszos követett-e el bűncselekményt vagy sem, hanem csupán abban, hogy az adott helyen és időben rendelkezésére álló adatok alapján a rendőr gondolhatta-e azt, hogy panaszossal szemben felmerül a bűncselekmény elkövetésének (a megalapozott gyanú szintjénél) alacsonyabb fokú gyanúja. Amennyiben igen, úgy a rendőri intézkedés akkor is jogszerű lehet, ha utóbb a nyomozás azt állapítja meg, hogy az érintett nem követett el bűncselekményt, vagy a bűncselekmény elkövetése nem bizonyítható.

Jelen ügyel kapcsolatban a Testület arra a következtetésre jutott, hogy a közlekedésrendészeti intézkedés során, a jármű okmányainak ellenőrzése, azok nyilvántartásbeli adatainak a lekérdezése kapcsán nyert információk felvetették bűncselekmény elkövetésének a gyanúját. A rendőrségi jelentés szerint a helyszínen a panaszos elismerte a cselekmény elkövetését, ebben még az ott tartózkodó fia is igyekezett őt meggyőzni, azonban a panaszos a beadványában ezen körülményekre nem tért ki. A rendőrség becsatolta a panaszos gyanúsítottkénti meghallgatásáról készült jegyzőkönyvet, amely egybehangzó a rendőrségi állítással. Ezt tovább erősítik a nyomozati szakban foganatosított szemle során tapasztaltak is.

Sem az Rtv., sem a büntető anyagi, illetve eljárási szabályok nem tartalmazzák a „tettenérés” meghatározását, a Testületnek tehát szükséges elvégezni a fogalom elemzését ahhoz, hogy megítélhesse, jelen ügyben alappal hivatkozik-e a rendőrség a tettenérésre, mint kötelező előállítási okra.

A Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) kommentárja szerint a bírói gyakorlat – a tetten ért tolvaj által az eltulajdonított dolog megtartása érdekében alkalmazott erőszak rabláskénti minősülése kapcsán – a tettenérés fogalmát tágan értelmezi, nem csak a cselekmény véghezvitele közbeni leleplezést érti rajta, hanem megállapíthatónak tartja akkor is, ha a bűncselekmény felfedezése a lopás befejezését jelentő elvétel után, de még az elvétel közben történik. Tettenérésnek minősül a lakásbetörés elkövetőjének a folyamatos üldözés utáni, akár a helyszíntől távoli elfogása is, ám a folyamatos üldözés megállapításának feltétele a helyszínről távozó tolvaj *folyamatos* szemmel tartása és *megszakítás nélküli* üldözése. Amennyiben a folyamatos üldözés megszakad, nem beszélhetünk tetten ért tolvajról (lásd: Dr. Belovics Ervin – Dr. Molnár Gábor – Dr. Sinku Pál: Büntetőjog. Különös rész. Harmadik, átdolgozott kiadás. HVG-Orac, Budapest, 2003, 587-588. o.).

A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) szerint [127. § (3) bekezdés] a bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt bárki elfoghatja, köteles azonban őt a nyomozó hatóságnak haladéktalanul átadni; ha erre nincs módja, a rendőrséget értesíteni. A Be. kommentárja is kiemeli, hogy nem csak az minősül tettenérésnek, ha az elkövető a cselekményt szemtanú jelenlétében hajtja végre, és őt a szemtanú elfogja, hanem az is, ha az elkövetőt akár a szemtanú, akár a szemtanú felhívása, vagy más körülmény (pl. riasztó észlelése) alapján a szemtanútól különböző személy *üldözés során* elfogja [Jakucs Tamás (szerk.): Kommentár a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvényhez, 262. o.].

Mind az anyagi, mind az eljárási törvényekhez fűzött kommentárból kiderül tehát, hogy a tettenérés megállapításához szükséges egyfajta folyamatosság, amely a cselekmény elkövetését az elfogással összekapcsolja.

A panaszos több hónapja közlekedett így a gépjárművével, amikor a rendőrök megállították, vele szemben közlekedésrendészeti intézkedést foganatosítottak, amely során észlelték a bűncselekmény elkövetését, így erre tekintettel, további eljárási cselekmények foganatosítása érdekében előállították a kapitányságra. Jelen esetben a folytonosságot az időbeliség teremti meg, hiszen több hónapja zavartalanul használta ilyen formában a gépjárművét a panaszos. Ezt az időben összefüggő folyamatot a rendőri intézkedés szakította meg.

Így a fentiekre tekintettel a panaszos magatartása felvetette bűncselekmény elkövetésének a gyanúját, amely elkövetésében a panaszost a rendőrségi tettenérés szakította meg a jogellenes cselekmény továbbfolytatásában.

Így erre tekintettel a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos személyes szabadsághoz való joga, mert a rendőrség kellő jogalap birtokában foganatosította a panaszos előállítását.

b) A Testület a panaszos előállításának időtartama kapcsán az alábbi megállapításokat teszi.

A panaszos 2013. szeptember 6-án, 18 óra 10 perctől 2013. szeptember 7-én, 0 óra 40 percig volt előállítva, azaz összesen 6 óra 30 percen keresztül.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A Szolgálati Szabályzat 30. §-ának (3) bekezdése szerint az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése főszabályként a „szükséges” időt jelöli meg és csak végső korlátként, határozza meg a 8 óras (illetve indokolt esetben, külön alaki feltételek mellett a további 4 óras) időtartamot. Felhívja a Testület a figyelmet az előállítás intézményének a személyi szabadságot súlyosan korlátozó jellegére, amelyre értelemszerűen vonatkozik az Rtv. 15. § (1) bekezdésében meghatározott azon általános arányossági követelmény is, mely szerint „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”.

A rendelkezésre álló iratok és felvételek alapján közelítő pontossággal rekonstruálható, hogy mi történt az előállítás időtartama alatt. A panaszost előállításának időtartama alatt az Rtv. 29. § (1) bekezdés szerint igazoltatták, az Rtv. 31. § (1) bekezdés szerint átvizsgálták. A panaszost 19 óra 30 perckor átadták a Szentendrei Rendőrkapitányságnak további cselekmények foganatosítása érdekében. Eközben 21 óra és 22 óra között büntetőeljárás keretében szemlét folytattak a gépjárműjénél, azt lefoglalták. A panaszost, mint gyanúsítottat 23 óra 16 perc és 23 óra 56 perc között hallgatták meg, ezután kitöltötték a szükséges dokumentumokat, majd 0 óra 40 perckor szabadon bocsátották. Az időtartamok szerint a rendőrkapitányságnak történő átadását követően (19 óra 30 perc után) 23 óra 16 percig, azaz a gyanúsítottkénti meghallgatásáig érdemi cselekményt nem foganatosítottak a panaszossal szemben, így az előállító helyiségben indokolatlanul töltött el 3 óra 46 percet.

A Testület az elvégzett vizsgálat alapján megállapította, hogy bár a panaszos a rendőrkapitányságra történő előállítása indokolt volt, kellő jogalappal történt meg, a rendőrség nem tartotta be az Rtv. 15. §-ban meghatározott arányosság követelményét az előállítás időtartama kapcsán, így erre tekintettel a Testület a panaszos személyes szabadsághoz való jogának a sérelmét állapította meg.

4) A panaszos sérelmezte a rendőrség szolgálati fellépését.

a) A panaszos először azt kifogásolta, ahogyan a vele szemben intézkedő két rendőr viselkedett, nevezetesen a rendőrök hangnemét és az általuk használt kifejezéseket. Az igazoltatás során a rendőrök lekezelő, tiszteletlen, sértő és provokáló megjegyzéseket tettek a panaszosra.

A rendőrség a rendőri jelentésekben egyértelműen tagadja a panaszos által állítottak valóságtartalmát. A rendőrség álláspontja szerint a panaszos végig provokálta a rendőröket,

felháborodott volt az intézkedés során, és azok a megjegyzések, amelyeket a beadványában közöl nem felelnek meg a valóságnak, kitalációnak minősíti azokat a rendőrség.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. A rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerül – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelem és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, az államszervezeten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel összhangban ugyanis az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.

A Testület ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja kiemelni a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét, amelynek 1. pontja előírja: a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület továbbá jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezeten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

Tekintettel arra, hogy az intézkedő rendőrök hangneme tekintetében a panaszosi állítás és a rendőri jelentések egymásnak ellentmondanak, és ezen ellentmondásokat a Testület feloldani nem tudta, így a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelme nem megállapítható.

b) A panaszos sérelmezte, hogy amikor betelefonált a kapitányságra tájékozódás végett, akkor az ügyeletes rendőr felháborodottan lecsapta a telefont azzal a megjegyzéssel, hogy a panaszos ne keresse rajta a kolléganőjét, hiszen neki nem kell azt tudnia, hogy hol tartózkodik a rendőrnő.

A kapitányságvezető tájékoztatása szerint intézkedett a kérdéses hangfelvétel beszerzése érdekében, de azt még mindig nem sikerült a Testület rendelkezésére bocsátani.

Tekintettel arra, hogy ezen állítás valóság alapját a rendőrség érdemben nem vitatta, a Testület következetes gyakorlata szerint az álláspontja kialakításánál a panaszosi állítást vette alapul a tényállás megállapítása kapcsán, így e szerint sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga az ügyeletes rendőr által használt hangnem tekintetében.

5) A panaszos sérelmezte, hogy nem tájékoztatták őt az előállítás okáról.

A rendőrség a csatolt jelentésekben is következetesen tagadta azt, hogy ne tájékoztatták volna, hiszen mind szóban többször megtették azt, valamint a csatolt dokumentumok tanúsága szerint írásban is részletesen tájékoztatták a panaszost, aki ezen dokumentumok mindegyékét, kivétel nélkül aláírta.

Az Rtv. 20. § (2) bekezdése a szolgálati fellépés szabályai között előírja, hogy a rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor - köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni.

Az Rtv. 33. § (4) bekezdése szerint az előállítottat szóban vagy írásban tájékoztatni kell az előállítás okáról, és az előállítás időtartamáról részére igazolást kell kiállítani.

Tekintettel arra, hogy az Rtv. 33. § (4) bekezdés vagylagos kötelezettséget határoz meg a rendőrség részére, amelyet vagy írásban, vagy szóban teljesít, ezt a kötelezettséget pedig írásban megállapítható módon teljesítette, hiszen becsatolta a hivatkozott jogszabályhely alapján kiállított dokumentumokat, valamint a panaszost még aznap mint gyanúsítottat meghallgattak és részletes vallomást tett az ügyben, így tudta, hogy vele szemben miért intézkednek, ezért erre tekintettel nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

IV.

A Testület az általa lefolytatott vizsgálatban a panaszossal szemben kezdeményezett közlekedésrendészeti intézkedést jogszerűnek találta, hiszen azt a kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában fogatosította a rendőrség. A panaszos előállítása kapcsán a Testület álláspontja szerint az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja a kellő jogszabályi alapot biztosított az előállítás fogatosítására, de az előállítás ideje kapcsán, így annak arányossága vonatkozásában a Testület megítélése szerint sérült a panaszos személyes szabadsághoz való joga, hiszen az az előállítás céljához képest aránytalanul és így szükségtelenül, indokolatlanul hosszú volt. A rendőrök által használt hangnem tekintetében a panaszosi és a rendőri állítás között feszülő ellentmondás miatt, amelyet a Testület a rendelkezésére álló bizonyítási eszközök korlátozott száma miatt nem tudott feloldani a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelme nem megállapítható. Tekintette arra, hogy a rendőrség ígérete ellenére nem mentette ki magát az ügyeletben lévő rendőr által használt hangnem tekintetében, így a Testület a panaszosi állítást fogadta el tényállásszerűnek, így ebből kiindulva a panaszos emberi méltósághoz való

jogának a sérelmét állapította meg. A panaszos tájékoztatása kapcsán pedig a Testület szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

VI.

A Testület álláspontja szerint a jogsérelem mértéke eléri azt a szintet, amely indokoltá teszi, hogy a Testület állásfoglalását megküldje az országos rendőrfőkapitánynak, ezért döntését a rendelkező részben foglaltak szerint alakította ki.

Budapest, 2014. szeptember 18.

Dr. Lukács Tamás
elnök, előadó testületi tag

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET